

skellig art, sådan at vi får mange, der har lyst til at gå ind i de naturvidenskabelige områder.

Det har vi haft lange debatter om herinde: at netop på det naturvidenskabelige område har der været mangler. Der har ikke været nok, der har søgt de områder. Det kunne vi også være med til at rette op på denne her måde ved at være med til at give noget status til det område.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil godt sige til den konservative ordfører, at jeg i min ordførertale ikke på noget tidspunkt omtalte personer, som skulle have været specielt velbærgede. Det har jeg overhovedet ikke blandet ind i det. Det var en anden ordfører, der gjorde det, så det vil jeg ikke have mig påduttet.

Jeg talte om de personers engagement i det arbejde, de udførte, og at det var det, der drev dem, og ikke, om der var en eventuel gevinst om 30 år – skattefri eller ikke skattefri – der lokkede. Jeg talte ikke om, hvorvidt de var velbærgede.

Og så vil jeg godt sige om beskrivelsen af antallet af Nobelpriser pr. universitet: Jeg kan ikke forstå, at hr. Langkilde virkelig for alvor tror, at det skulle skaffe flere Nobelpriser til universitetet, at man gjorde dem skattefri, at man ændrede på skatteforholdene. Det gør man altså ikke.

Hvis man spørger Københavns Universitet, hvor mange Nobelpriser de har, så er det ganske mange. Det hænger sammen med, at det er et gammelt universitet, Danmarks ældste, og det har nogle traditioner, nogle virksomhedskulturer, på bestemte områder, som gør, at de har et forskningsmiljø, som er utrolig frugtbar. Det er ikke noget, man bygger op ved at lave skattefrihed for hæderspriser. Det er ikke sådan, man gør det. Det gør man ved nogle langsigtede, seje, solide bevillinger til de forskningsmiljøer, der findes i Danmark. Det har intet med skattepolitik at gøre, det har med forskningspolitik at gøre.

Til allersidst vil jeg så sige til hr. Langkilde, at selvfølgelig har fru Anna-Marie Hansen da ret i, at det tilsyneladende er fuldstændig tilfældigt, om de to priser inden for Nordisk Råd er skattefri, og nogle andre ikke er det.

Men det er klart, at hvis der kan skaffes flertal herinde, 90 mandater, for et eller andet forslag, så kan det jo gennemføres, og derved bliver det lov, så man kan sige, at det er tilfældigt, hvilke strømninger der betyder, at man ændrer loven foranlediget af et eller andet tilfælde.

Jeg synes, det er rimeligt at anlægge de synspunkter, som skatteministeren gjorde. Vi har haft disse regler fra 1967. Mig bekendt har der ikke været nogen ønsker om at ændre dem siden da – heller ikke da De Konservative og Venstre havde et regeringsflertal herinde.

Frank Aaen (EL):

Jeg skal bare gøre opmærksom på en argumentationsform, som meget hyppigt anvendes af Venstre og De Konservative, nemlig den form, der hedder, at man skubber nogle helt andre foran sig for at opnå et andet mål.

I dette tilfælde får vi et langt foredrag om den unge forsker, der selv må finansiere sin rejse for at få et gennembrud i forskningen. Er det noget argument for at skattefritage en, to, tre forskere, der for længst har fået deres gennembrud, som for længst er blevet hædret af samfundet, og som ikke har nogen problemer? Måske er de ikke særlig rige, det skal gerne medgives – selv om det nok oftest er tilfældet – men det er altså ikke lige præcis dem, der finansierer en rejse af deres egne lomme penge.

Det er helt i samme stil, når vi diskuterer iværksættere herinde. Der holdes taler, så man er lige ved at få tårer i øjnene – og jeg er sådan set enig i, at vi skal hjælpe iværksætterne med at komme i gang – men hvad er så Venstres og Konservatives forslag hver gang? Det er skattelettelse, som først og fremmest kommer det velbærgede erhvervsliv til gode, dem, der for længst er slået igennem og begyndt at tjene penge. Det er dem, der får skattelettelsen.

Jeg synes, det er en meget betænkelig måde at argumentere på ved på den måde ved at skubbe nogen foran sig, som de fleste af os sådan set har sympati for og gerne vil støtte, for at opnå et helt andet formål.

Niels J. Langkilde (KF):

Først til fru Arnold: Jeg beklager, at jeg har blandet det sammen og sagt noget om de velbærgede i forbindelse med hendes indlæg. Det er ikke det, jeg erindrer indlægget som. Men jeg erindrer det som et, der mente – og det mener jeg også det gav udtryk for – at det ikke havde nogen indflydelse på unge forskere, på, om man var motiveret eller ej, om der var skattefrihed eller ej.

Jeg synes, Enhedslisten efterfølgende leverede netop modargumentet. Det, man sagde, var, at man ikke kunne sige, at det, at nogen ofrede noget på det, fordi de ikke kunne få penge til